

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 29. julija 1898.

List 30.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti

škof ljubljanski

*vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!*

»Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji.«

(Dalje.)

13.

Predno zaključim, omenim naj še eno nenakost! O kako se razlikujemo po narodnosti! Mi smo Slovenci, najbližji so nam razni slovanski narodi: z nami v isti državi živé Nemci, Madjari, Rumuni; v Evropi imamo še Francoze, Angleže, Holandce, Italijane, Španjce, Grke in druge: v drugih delih sveta stanujejo zopet drugi narodi.

Dobro vemo, kako se pojedini razlikujejo. Različen jim je broj, značaj, različno bogastvo, slovstvo, različne znanosti in umetnosti, različne namere in koristi. Lahko se dogodi, da so si narodi nevoščljivi, da nekateri postanejo oholi in druge zaničujejo; lahko se dogodi, da narod postane popolnoma sebičen in gleda samo na svojo korist, za katero se podi, ne pazeč na sosedni narod, pa mu škoduje in zbuja sovraštvo: lahko se dogodi, da narod prikračuje narodu njegove naravne pravice, da se ne more izobraževati na temelju svoje narodnosti, da se ne more svobodno posluževati svojega jezika.

Zato nam pripoveduje žalostna povest, kako so se stari narodi sovražili in se krvavo pobijali. Na žalost opažamo, da tudi dandanes ni bolje. Ali mi je treba omenjati, kako se narodi sovražijo, preganjajo, grdé? Ali mi je treba s prstom kazati na Evropo ali Ameriko ali kam drugam,

da se o tem prepričamo? Vresničujejo se tužne besede odrešenikove, ki je prerokoval, da se bo vzdigal narod zoper narod.

O, premili mi bratje Slovenci, to ni v duhu kraljestva Jezusovega! Kakor posamezni ljudje, tako so tudi narodi pred Bogom enakovredni: vsak ima pravico, da živi in napreduje po narodni svoji posebnosti, pravico, da ga drugi spoštujejo in ga ne zavirajo, marveč pospešujejo v narodnem razvitku. Saj smo vsi otroci božji, vsi odkupljeni z dragoceno krvjo Jezusovo, saj imamo vsi isti večni namen. Res, vsak narod naj varuje svoje pravice, naj se prizadeva za svoj napredek in za svoje blagostanje, toda tako, da sosednega naroda ne žali, da mu ne krati njegovih pravic, da mu ne kvari njegovega blagostanja. Ako bi njegovo prizadevanje škodovalo drugemu narodu, mora se omejiti, mora se zatajiti. Tako zahteva pravičnost in ljubezen. Kakor smo dolžni ljubiti bližnjega, bližnjik pa nas, tako smo tudi dolžni iskreno ljubiti vsak narod, a vsak narod je dolžan tudi nas iskreno ljubiti. Kako lepo, mirno in zadovoljno bi med seboj živeli!

Toda taka bratovska ljubezen je možna samo na podlagi Jezusovih nauk, ker edino v svitu teh nauk vidimo, da narodnost ni sama sebi namen, da ni največje naše dobro, ampak samo veliko dobro naravnega reda in kakor vsa druga dobra tega reda le koristno sredstvo, da si osvojimo dobra nadnaravna, večna dobra. Na tem temelju ne bomo narodnosti precenjevali, ampak cenili tako, kakor zasluži; na tem temelju se bomo mogli ljubiti, v ljubezni pa lepo zgladiti vsa mogočna medsebojna nasprotstva;

ker „ljubezen je potrpežljiva in dobrotljiva, ljubezen ni nevoščljiva, ne napihuje se, ni častilakomna, ni sebična, ni razdražljiva; ne misli hudlega, ne veseli se krivice, veseli se resnice, ona vse potrpi, vse veruje, vse upa, vse prenese.“ Tako moramo ljubiti narode celega sveta. še bolj narode v našem cesarstvu, najbolj pa drugi narod v naši deželi.

Pa naj je dosti o tem. Sedaj vemo, kaj Bog, kralj vseh kraljev, po gospodu Jezusu v katoliški cerkvi zahteva od nas. Kaj ne, ko bi obveljal katekizem, ko bi obveljale moje besede pri posameznih osebah, v družinah, v državi, med narodi, ko bi res vsi priznali Boga svojim gospodarjem in kraljem, koliko bolj srečni, mirni in zadovoljni bi živeli že na zemlji. Ker pa jaz po božji in apostolskega sedeža milosti vam postavljeni škof ravno to želim in bom vporabljal vse svoje moči v to, da pripomorem do vaše časne in večne sreče, in ker to brez Boga in gospoda Jezusa in svete cerkve ni mogoče, razumeli boste, zakaj sem si odbral za svoje geslo, v katerem naj se izraša glavni značaj vseh mojih namer, drugo prošnjo v Gospodovi molitvi: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Dodal sem pa še besedici: „po Mariji.“ Zakaj pa to?

14.

Zato, ker je prečista Devica in Mati božja Marija v vsakem oziru naša srednica pred Bogom. O nji zmagoslavno trdi sveta cevkev, da je uničila vsa krivoverstva. In zares, ako častim prečisto Devico Marijo, s tem že priznavam vse krščanstvo, da se je radi izvirnega greha in radi naših osebnih grehov sin božji vélovečil, priznavam torej presveto Trojico, priznavam Boga Stvarnika, priznavam izvirni greh, priznavam našo pokvarjenost, priznavam potrebo Odrešenika, priznavam vse čudeže na osebi Device Marije, da je po posebni milosti božji spočeta brez izvirnega greha, da je po vsemogočem vplivu svetega Duha postala Mati Jezusova, Mati božja, pa da je vendar ostala čista Devica. Kdor torej iz srca časti Devico in mater Marijo, trdno stoji v kraljestvu božjem: v srce, kjer vlada Marija, se ne more vkrasti ona zapeljiva kača, ki je v naših prvih starših obudila napuh, da so zavrgli Boga, svojega kralja.

Kjer pa vlada Marija, noče vladati sama, ampak hoče, da ž njo in nad njo vlada gospod Jezus Kristus. Ona se mu je prva klanjala, klanjala kot Bogu in svojemu kralju. Gledala ga je v jaslicah, gledala trideset let v Nazaretu, kjer je živel, delal in jo slušal, gledala ga je na križu, kako je umiral sramotne smrti: ali njena vera ni omahovala: v jaslicah, v Naza-

retu, na križu se mu je neprestano klanjala kot svojemu Bogu. Kaj ne, gotovo želi Marija, da se tudi v naših srcih klanja Bogu Jezusu, toda ne sama, ampak mi ž njo in po nji, ter da vsled tega vlada v naših srcih gospod Jezus.

Ta njena želja pa mora biti neizrečeno vroča. Ali ni neizmerno mnogo žrtvovala ravno za to, da jo uresniči: Marija bolje od nas razumeva, kaj je Bog, kaj duša, kaj greh, kaj večno izveličanje ali večno pogubljenje. Da se poveliča Bog, da se uničijo posledice greha, da se za večnost reši izgubljeni človeški rod, privolila je postati mati Izveličarjeva, privolila je, da se njen sin žrtvuje, da trpi in umre, pripravljena je bila, da se sama ž njim žrtvuje, da ž njim trpi in umre. Kako vroče mora torej hrepeneti, da vse to ne bo zastoj! Ker nam bo pa Jezusovo in njeno trpljenje le tedaj koristno, ako se oklenemo Jezusa, ako se mu podvržemo, ako torej on kraljuje v nas, ali ne bo Devica in mati Marija ne samo želela, ampak tudi rada vse mogoče storila, da se v naših srcih zares ustanovi kraljestvo Jezusovo? Pa, kako more ona delati za to?

Lahko: vsaj je Mati Jezusova, torej Mati božja, kakor nas uči sveta cerkev moliti: sveta Marija, Mati božja, prosi za nas . . . ! Ker je pa Mati, ali nima nad srcem gospoda Jezusa materne oblasti, materne moči? In to tudi v nebesih, saj je tudi v nebesih njegova Mati. Sveti učenci trdijo, da Gospod vse stori, kar Marija zaželi, da mu je njena želja zapoved. Iz tega sledi, da je ona vsemogočna po priprošnji, kakor je Gospod Jezus vsemogočen po naravi. Če se torej ona, vsemogočna Mati božja, zavzame za nas, lahko nam bo izprosila najbolj vspešnih milostij, kakor izprevidi, da so nam potrebne, da ostanemo zvesti podložniki gospoda Jezusa, da se utrdimo, ako smo začeli omahovati in da pridobivamo novih udov za to kraljestvo. Radi nje nam bo gospod Jezus dal dejanskih milostij, ki nam bodo najpoprej razsvetlile um, da bomo resnice svete vere dobro spoznali, potem pa nagnile in okrepile voljo, da bomo dobri, odločni in stanoviti podložniki v kraljestvu božjem.

(Konec prihodnjič.)

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Lastnosti vere.

Prava vera mora biti splošna, vesoljna, živa in stanovitna.

1.) Prava vera mora biti splošna, vesoljna. Pred vsem moramo vse verovati, kar je Bog razodel in kar sv. kat. cerkev verovati velevala.

Saj mi pač zato verujemo, ker je Bog neskončno resničen. Ako njemu, ki je v vsem zvest, v eni reči ne verujemo, tedaj se pravi: Mi ne verujemo ničesar. Ako jaz tudi nekaj verujem, a drugega pa ne verujem, tedaj ne verujem, ker je Bog resničen, ampak verujem, ker je morda ravno meni tako povšeči. V tem slučaju ne verujem Bogu, ampak sam sebi. V tem pa vera izgubi svo svojo veljavo. Ko bi bilo tako, da bi vsak to veroval, kar ravno njegovi naravi, njegovemu mišljenju ugaja, oh, kam bi pa to prišlo? Niti dva človeka ne bi jednako verovala. Prišlo in godilo bi se po onem reku: „Kolikor glav, toliko pameti.“ In gorje človeštvu ob taki zmedi. Vera mora pa ljudi jediniti, družiti, ne pa razdvajati, krušiti družabnega življenja. Jeziki družijo ljudi jedne narodnosti: naša vera pa ima nalogo združiti ljudi vseh narodnostij v jedno božje kraljestvo.

2.) Vera mora biti trdna. Že iz narave, bistva vere je uvidno, da mora biti vera neomahljivo trdna. Da to bolje spoznamo, pomislimo, da imamo mnogo virov za prepričanje, da si namreč iz različnih vzrokov ustvarimo prepričanje o resnici kake stvari. Imamo zgolj narodne vzroke (ki so v natori), ali nadnaravne, (ki so vzvišenejši, nego vidljiva narava). Pri zgolj naravnih vzrokih lahko zopet razločujemo: Izpoved drugih (ako namreč kaj verujem, ker sem slišal od drugih), ali 2. izpoved, pričevanje naših čutov (ako kaj verujem, ker sem o bivanju kake stvari prepričan, ker sem se prepričal z lastnimi ušesi, očmi, s tipanjem itd.), 3. izpoved naše pameti, (ako moje umsko sklepanje kako stvar ojašnjuje). Prvi način prepričevanja imenujemo „naravno človeško verovanje“: v obeh drugih slučajih pa imamo lastno naravno človeško znanje. Iz nadnatornih nagibov pa morem o kaki stvari prepričan biti, če verujem, kar govori Bog in ker on govori — ali če mi pripusti Bog, da v njegovem razsvetljenju resnico sam uvidim, kar se godi mej izveličanimi nebeščani. V prvem slučaju imamo nadnaravno verovanje božje, v drugem pa nadnaravno znanje božje. Prav lahko torej uvidimo, da je skoraj ložje, da nas ljudje varajo, kot moji čuti in moja pamet. In tako nam daje tudi samo naravno znanje popolnejše prepričanje kot to, če le ljudem verujemo. Vsakdanja skušnja pa nas uči, da nas naš razum in zunanji počutki lahko varajo in da tedaj tudi človeško znanje (vednost) nikdar ne more biti popolno brez vsakega dvoma. Če pa imamo nasproti za resnico, kar je Bog povedal, tedaj pa se ne moremo nikakor motiti, zato ker je Bog večna in nezmotljiva resnica, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti. Tako

imamo v nadnaravni veri veliko večjo gotovost, ne samo kot po človeškem verovanju, ampak tudi kot po človeškem znanju, in mi moremo božji besedi trdneje in neomahljiveje verovati, kakor zgolj človeškim izrekom, bolj kot svojim čutom in pameti svoji. Nič ne sme naše vere omajati.

Tako je veroval Abraham. Prebival je v mestu Ur pri svojem očetu Pare-tu, jedin mej vsem brezbožnim narodom, ki je še veroval enega Boga. Tedaj mu je govoril Gospod: „Pojdi v tujo deželo, ki ti jo bom pokazal.“ in Abraham nič ne vpraša: „V katero, Gospod? Kdo me bo varoval? Kje bom dobival hrane?“ Abraham gre, ker je poslušen in veren in to mu je bilo prišteto v pravičnost. Mojzes in Aron sta pa dvomila, bo li pritekla voda iz skale, ali ne, da bi se napilo 600.000 mož z ženami in otroki in čede njihove. Zato ju je Bog kaznoval in ni sta prišla v obljubljeno deželo. Mojzes jo je smel le od daleč pogledati.

3.) Vera mora biti živa. Vsakdo lahko reče: Gospod! jaz verujem vse, in: Gospod jaz ničesar ne dvomim. To ni dovolj. Človek mora svojo vero tudi v življenju kazati; ogibati se mora hudega in delati dobro, kot ukazuje vera. Delo je telo vere. Kakor je telo brez duše mrtvo, tako je mrtva vera brez del. (Jak. 2. 26.) Krščansko življenje je podobno drevesu; vsekako pa je korenina vera. Če pa drevo ne rodi sadu, tedaj se poseka; ker ničesar ne koristi, ako je še tako brhke rasti. Cvetje in sadje na drevesu krščanskega življenja pa so dobra dela. Duše moreča zmota je torej, ako kdo taji, da so dela po veri nepotrebna. Po njihovem sadu jih boste spoznali.“ (Mat. 7, 20.)

(Dalje sledi)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Da je dolžnost naša prositi v prvi vrsti za-se in za stvari potrebne k izveličanju, govorili smo vže. Treba še dokazati, da moramo moliti oprti na vero, da naj molimo vstrajno in ponižno. Vrednost dobi molitev naša od ljubezni, uspešna pa je, ako molimo verno: vsaj nam je Kristus obljubil, da dobimo, kar bomo prosili oprti na živo vero. „Vse, karkoli boste prosili verujoči, boste dobili.“ „Omnia quaecumque petieritis in oratione credentes, accipietis.“ V istem smislu glase se besede Kristusove pri sv. Marku v 11. pogl. 14. vrsti. Sv. Jakob pa trdi, da mora vsak, koji hoče kaj prejeti, molit vi živi veri, ker, ako dvomi, gotovo ne bode uslišan. Verovati moramo trdno, da nam bode Bog z ozirrom na neskončno dobroto svojo in oziraje se na

svoje obljube, gotovo podelil vse, za kar ga prosimo. Ta vera naj bo tako živa, da prav nič ne dvomimo nad uspehom molitve. In kolikor večje je upanje tvoje, tolikor bolj gotov si, da te bode Bog uslišal. Po vsej pravici trdi sv. Avgustin, da molitev umrje, ako je brez vere. „Si fides deficit, oratio perit.“

Koliko moč ima verna molitev, vidimo iz resničnega dogodka, o katerem nam pripoveduje sv. Avgustin sam. V Kartagi živel je pobožen mož, Inocenc, kateri je na prav ljubeznjiv način skrbel za sv. Avgustina. Napala je Inocenca toli huda bolezen, da so ga morali operirati, ako si je hotel rešiti življenje. Toda zdravniki so mu rane tako nesrečno izrezali, da je bila potrebna operacija vže tedaj, ko so se rane komaj zacelele. Ko mu povedo, da ponove nevarno operacijo, se prestraši in začne bridko jokati. Sveti škof Avrelij to slišati, pride ga obiskat s sv. Avgustinom. Bolnik jima reče, naj prideta na dan operacije, da bodeta priče njegovi smrti. Vsi navzoči ga tolažijo, da naj zaupa v pomoč božjo, itd. Sv. Avrelij pa vtopil se je v toli živo molitev, spremljano od solza, da pravi sv. Avgustin: ne vem, je-li so drugi molili ali ne, jaz nisem mogel, ampak opazovaje živo vero sv. škofa Avrelija, rekel sem: „Gospod, ako te prošnje ne uslišiš, kako bodeš potem uslišal?“ Sledeči dan pridejo zdravniki in začno polagati razno orodje po mizi. Potem stopijo k bolniku in preiskujejo rane njegove. Toda glejte čudo! Inocenc bil je popolnoma zdrav! Vsi so počeli na glas hvaliti dobroto božjo, posebno pa sv. Avgustin, ker je videl, kako je Bog na očiten način uslišal verno molitev pobožnega škofa.

Ako hočeš, da Bog usliši molitve tvoje, moliti moraš s ponižnim srcem. Kadar moliš, treba, da se z ozirom na grešni stan duše svoje globoko ponižaš, dobro vedoč, da nisi vreden, da te Bog usliši. Takoj pa se razširi srce tvoje, če pomisliš na neskončno dobroto in usmiljenost božjo. Ponižnost srca našega in pa zaupanje v Boga nosita molitve naše pred prestol božji. Vže prorok Daniel pravi, da ne moli pogledom na svoje zasluge, ampak z ozirom na veliko usmiljenje božje. Zato ga je pa tudi Bog takoj uslišal. Res je, da se moč molitve poglavitno opira na vero, toda tudi ta ni vseč Bogu, če je ne spremlja ponižnost. To resnico prav jasno vidimo pri molitvi farizeja in carinarja. Prvi je bil v svoji molitvi prevzet in se je hvalil s svojimi dobrimi deli: drugi pa je ves skesan trkal se na prsi svoje. Kak uspeh ste imeli molitvi, ve vsak. Molitev farizejevo je Bog zavrgel, carinar pa je opravičen zapustil tempelj.

Ni pa še dosti, da je molitev naša verna in ponižna, ampak biti mora tudi vstrajna. Bog je sicer obljubil, da nam bode na prošnjo našo podelil vse, kar potrebujemo k večnemu izveličanju, ni pa rekel, da nam bode dal to takoj na prvo molitev. Nekaterim da prej, nekojim kasneje, kakor je sveta njegova volja. Mnogi so kmalu uslišani, drugi morajo moliti mesce in mesce ali celo več let. Ako Bog tako dela, dela gotovo iz najsvetejšega namena: zato ne nehajmo moliti, ampak napredujmo z molitvijo, dokler nismo uslišani.

Prelep vzgled verne, ponižne in vstrajne molitve nam pripoveduje sv. evangelist Matevž v 15. poglavji svojega evangelija. Malo prej je Jezus pokaral Farizeje, koji so se spodtikali nad učenci njegovimi, češ, da si ne umivajo rok pred jedjo. Potem se poda proti Tyru. Tu mu pride nasproti žena Kananejka in vpije na ves glas: „Usmili se me, Gospod, sin Davidov: hči moja mnogo trpi od hudobnega duha.“ Jezus ji ne odgovori ni besede: učenci pa so rekli Gospodu: „Zapodi jo, ker vpije za nami.“ On pa odgovori: poslan sem le k ovcam, ki so se izgubile od rodu izraelskega. Žena se zopet vrne, in ga moli rekoč: „Gospod, pomagaj mi!“ Jezus zopet odgovori, da ni prav jemati kruha sinovom in ga dati psom. Kananejka odgovori: „Tudi, Gospod, vsaj tudi psički pobirajo drobtinice, koje padajo raz mize njihovih gospodov. Jezus tedaj odgovori: „Žena, velika je tvoja vera: zgodi naj se ti, kakor želiš.“ In zdrava je bila hči tisto uro. Velika je bila njena vera, ker tolikokrat je bila zavrnjena, a ona ni zgubila upanja! Občudujmo preveliko njeno ponižnost. Gospod primerja jo psom, a ni se čutila razžaljeno, ampak le še bolj goreče ga prosi. Kako je bila vstrajna! Apostoli in Jezus sam jo podi, a ona ne neha moliti. S tako vero, ponižnostjo in vztrajnostjo molimo tudi mi, če se zdi, kakor da nas Kristus noče poslušati, ne obupajmo radi tega, ampak ponovimo, podvojimo svoje prošnje, vrzimo se na kolena pred njega, dobro vedoči, da more odgoditi uslišanje molitve naše za nekaj časa, toda zavreči jih ne more.

(Dalje prih.)

Naši salezijanci.

Kaj je z našimi salezijanci? O svojem času je „Zgodnja Danica“ kaj poročala o njih, zdaj pa je kar omolknila. Ali so se naši salezijanci pozgubili, ali je blagodejni duh blaženega Boska izginil iz sveta ali kaj? Taka in enaka popraševanja se čujejo sem in tja in z nekakim otožnim srcem z glavo odmajujejo, ker ne čujejo povoljnega odgovora, kajti spomin na blaženega Jan. Boskota ter na njegove po vsem svetu se razširjajoče blagodejne naprave je že

toliko vkoreninjen v srca naših bralcev, da jim že težko de, ako ne čujejo nič o Bosku ter njegovih napravah.

Tej želji nekoliko zadostiti, hkrati pa se tudi najiskrenejše zahvaliti vsem blagim dobrotnikom, kateri so kakorkoli si bodi v tem času kaj storili za naše salezijance, katere priporočam še v prihodnje njihovi blagi naklonjenosti, hočem zapisati nekaj vrstic.

Kaj je z našimi dijaki v Boskovih zavolih v Turinu in drugod na Pijemonteškem? Mnogo dijakov je prišlo nazaj iz raznih vzrokov. Nekateri so se vrnili radi zdravja, drugi vsled želje domačih, nekaj pa jih je prišlo nazaj radi pomanjkanja poklica, izmed katerih nekateri sedaj v svoji domovini enako marsikakim eksteologom ali eksredovnikom tudi salezijancem samim in našim slovenskim dijakom v Turinu več škodujejo, nego koristijo. Nekteri izmed nazajdošlih pa se tudi pri nas doma lepo obnašajo, so hvaležni ter tudi s svojim vedenjem kažejo, da njihovo bivanje v Boskovem zavodu na Laškem za nje ni bilo brez koristi. Tu si bode pač vsaki pametni človek mislil, kdor nima poklica za kak stan ter zlasti, kdor nima poklica za tako imeniten, pa tudi tako težaven stan, kakor je salezijanski, je pač bolje, da se prej vrne nazaj, nego da bi bil ondi prisiljen ter pozneje v tem veči nadlego ali celo v veliko kvar za se in za druge.

In reči moramo, da salezijanci so dokaj bistrega duha in najboljše razsodnosti, ter zgodaj spoznavajo svoje mlade gojence, njihove lastnije, njihova nagnjenja ter njihov poklic. In kadar so o kom tako obsodbo storili, ne odstopijo od nje radi, razun v najvažnejših ter najredkejših slučajih.

Dasiravno pa je mnogo naših dijakov prišlo nazaj ter se poslovilo od Boskovega zavoda, imamo vendar še eno in dvajset naših mladenčev v salezijanskih zavodih v Turinu in v sosednih mestih. V malem prijaznem mestu pod francoskim gorovjem v Cuorgné (Kvorné) osem in sicer v II. šoli Rihard Schwinger iz Novega mesta; v III. šoli pa: Bonač Frančišek iz Ljubljane; Kastelic Alojzij iz Zatičine; Lončar Anton iz Lukovice; Nartnik Andrej iz Ljubljane; Peuc Anton od sv. Križa pri Litiji; Zajc Janez iz Ljubljane; Premru Henrik iz Ljubljane. Kastelic Alojzij, Premru Henrik, Peuc Anton, Nartnik Andrej in znabiti še kdo drugi, bodo že to jesen preoblečeni ter sprejeti v novicijat. V mestu San Beninu pa je Svetlič Vincenc iz Ljubljane v salezijanski tiskarni. — V glavnem mestu v Turinu v pisarni za sedaj je Sartori Frančišek iz Ljubljane, kateri bode pričel z učenjem prihodnjo jesen. Prav priden je tudi Maks Hladnik v Foglizzi. — Klerikov pa je sedaj deset in sicer pravih salezijancev z obljubami pet, namreč: Gosp. Kocjan Mihael, bogoslovec iz Dragatuša; gosp. Povše Frančišek, bogoslovec, iz Mokronoga, gosp. Zamjen Ivan, bogoslovec, iz Mengša; Valjavec Jožef, v modroslovju, iz Leš; Perovšek Ivan, v modroslovju, od sv. Gregorja; Zore Karol iz Trebelnega, v modroslovju v Rimu; v retoriki in v modroslovju so: Leben Jožef s Šmarne Gore; Zgaga Andrej iz Kroke; Meze Jožef iz Črne vasi pri Ljubljani; Hut Rafael iz Štajerskega.

Izmed ravno naštetih desetih mladenčev jih bode letošnjo jesen že petero v salezijanskem bogoslovju in ako Bog da zdravje in srečo, čez eno leto

bomo imeli že enega, ako ne celo dveh slovenskih salezijanskih novomašnikov. Bog daj srečo!

Iz povedanega je toraj razvidno, da naša salezijanska stvar ne spi, marveč da raste in se razvija, in da darovi, kakoršnih je tu in tam kje kaka dobra roka naklonila za naše salezijance, so bili dobro obrnjeni. Boji pa se podpisani, da bi ne opešal pri svojem delu za naše salezijance, ker ima v svojem trudu prav mnogo trpeti, ter od nekaj časa sem le po malem kako podporo dobiva. Za toliko dijakov v ptujem zavodu je treba na leto veliko šteti in dasiravno za večino dijakov dotični stariši tako zvano znižano letnino 80 gld. sami plačujejo, vendar pri vsakem narase še ogromna svota za perilo, obleko ter šolske potrebščine, za katere le podpisanemu preostaja skrbeti. Poleg letnine, katero mora podpisani sam odrajtovati za nekatere dijake, ima neprijetno nalogo poravnati še dolgove, katere so odpadli dijaki pustili ter doma menda še misliti nočejo na nje, dasi je v prvi vrsti njihova dolžnost zastale dolgove poravnati. Pri tacihih dijakih podpisanemu ne ostaja družega, nego tožiti, ali pa samemu trpeti, prositi in plačati. Ker pa je vsaka tožba nadležna, volim si podpisani raje milo pot. Dolgove prevzamem jaz na svojo odgovornost ter poravnam, kadar mi je mogoče in kadar mi bo še mogoče. Z eno besedo: S svojim trudom za naše salezijance v Turinu in še bolj v svojem trudu za salezijance pri nas doma, sem si nakopal tako neizmerno težko butaro, da bi bil že davno pod njo omagal, ako bi ne zaupal v Božjo ter Marijino pomoč. In ravno v tem zaupanju obračam se s temi vrstisami tudi do vseh, ki so blazega srca in dobre volje ter prosim: Ako Vas je mili Oče nebeški blagoslovil s tolikim časnim imetjem, da Vam je pri Vaših mnogih izdatkih iz dobrega namena mogoče še kaj uterpeti, naklonite ter podelite kaj, prosim, tudi za naše slovenske salezijance v Turinu! Plačilo za Vaše dari Vam bode že vesela zavest, da podpirate s tem za sedanje čase tako neizrečeno imenitno napravo Boskovo za misijonske kraje sploh ter posebej tako izredno koristno delo v časnih in večni blagor naše uboge mladine po domačih krajih. Največji plačnik Vam pa bode zato večni Oče nebeški, v čegar čast je vse to delo obrnjeno, mila Mati Marija, pomočnica kristjanov, katere slava se s tem prav posebno pospešuje; in drage nam vboge duše v vicah, ki bodo tem preje rešene iz vic trpljenja bodo gotovo prav goreče prosile pred sedežem Božjim za vse podpiratelje in dobrotnike salezijanske Boskove družbe, po kateri se na posebni način križem sveta razširja sveta vera, povišuje čast Božja ter množi slava Marijina.

Jan. Smrekar.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Jugoslavenske Bosne. V tem mesecu juliju praznovali smo še slovesnejši in svečanejši svetek ss. bratov Cirila in Metoda, apostolov slavenskih, kakor prejšnja leta, v novi krščansko-katoliško-slavenski župniji pod varstvom sv. Jožefa v Prijedoru in njegovi okolici.

Mnogo naših župljanov, bivših severo-Slavenov iz okolice Velehrada v Moravski, sedaj tukaj naseljenih vbozih poljedelcev, obdržavajo ta dan ko ve-

liki zapovedani praznik, ker so bili tako navajeni v prvotni domovini svoji.

V sv. spominu in hvaležnosti do ss. slovenskih apostolov tudi tukaj v svoji novi jugoslavenski domovini praznujejo svečano svetek ss. Cirila in Metoda. Njim se pa pridružijo i drugi tu naseljeni Slovenci in domači jugo-Slaveni v tem praznovanju.

Novo cerkev sv. Jožefa — sv. Družine — smo za ta slavni slavenski praznik prav lepo z venci in šopki okrasili. O deveti uri služila se je velika svečana služba Božja z izvrstnim cerkvenim govorom o ss. bratih Cirilu in Metodu, s tehtnimi nauki in krepkimi opomini za živoverno, krepostno in vrlo krščansko katoliško življenje; pa tolažila in osrčevanja vbogim, preziranim in stiskanim rimo-katoliškim Slavenom. Veličastno in sveto prešinljivo pela se je velelepa velehradská cerkvena himna o ss. slovenskih apostoli, spremljevana letos prvokrat s pravilno ubrano godbo. Po sv. maši bil je obhod vernikov v cerkvi in okolo glavnega oltarja z gorečimi svečami v rokah, med obhodom se je skupno javno molilo in prosilo, da bi vsi rimo-katoliški Slaveni ohranili živo krščansko katoliško vero, malomarni v veri, slaboverni, nasprotniki cerkve, da bi se spreobrnili in postali živi udje telesa jedinoprave Cerkve; bratje naši Slovani na severu, jugu in vzhodu ločeni po cerkvi, da bi se povrnili in zjedini v pravo Cerkev Kristusovo pod poglavarstvom rimskega škofa — sv. Očeta — naslednika svetega apostola Petra.

Tudi v jugoslavenski Bosni imajo običaj ali šego krščansko katoliški Slaveni, da o Kresu, v predvečer rojstva sv. Janeza Krstnika zažigajo ognja, ali žgo kresove. V Prijedorski okolici goreli so kresovi, videli so se pa tudi po hribih, gričih in gorah daleč okoli, kjer prebivajo katoličanje. Milo se stori pri srcu, gledajoč ta ognja, koji oni večer kažejo bivališča katoliških kristjanov v tem okraju med drugoverci daleč okoli raztresenih.

Vse premalo se zanima, skrbi in deluje, da bi se ljudstvo še več in bolje v tej jugoslavenski pokrajini utrdilo, okrepilo in napredovalo; s tem bi se povečala i rimo-katoliška cerkev in bila bi velika korist za Avstrijo in za sosednje katoliške slovenske dežele. Ako bi se le nekliciko bolje zanimalo, in darovalo za krščansko-katoliško in narodno stvar v tej pokrajini; za krščansko katoliške slavenske domačine in naseljence več pripomoglo v cerkvenem in narodnem oziru, duševno in materijalno, bi se krščansko katoliški slavenski narod tukaj v nekih letih podvojil in potrojil na številu in postal večina med drugoverci. In ravno to, kdor prav uvidi in razume, bilo bi velepomembno in najkoristnejše za to pokrajino, za bližnje katoliške sonarode in osobito za avstro-ogersko monarhijo. Zatoj bratje Slovenci in Hrvati, vi se še osobito ozirajte, zanimajte za to jugoslavensko pokrajino in za vbogi krščansko-katoliški slavensko, hrvatski narod v njej in to, v cerkvenih in narodnih potrebah.

(Konec sledi)

Razgled po svetu.

Dunaj. V jezuitskem kolegiju v Kalksburgu je umrl 15. t. m. jeden najučenejših katoliških bogoslovcev, visokočastiti pater Ferdinand Stentrup, star

67 let. P. Ferdinand Stentrup je bil rojen 1831. leta v Münsteru na Vestfalskem. Dopršivši izvrstno svoje gimnazijske študije je vstopil v Rimu v kolegij Germanikum, kjer je obračal s svojim izvanrednim spekulativnim talentom pozornost nase. Po novicijatu je prišel v Presburg, kjer je deloval kot profesor filozofije in predstojnik redovnih klerikov. Radi boleznij je pa moral prenehati svoje delovanje jedno leto. 1867 je postal profesor dogmatike na inomoški univerzi, kjer je napravil l. 1869. tudi profes. V zadnjih letih ga je ovirala zelo srčna slabost in revmatizem pri delovanju in 1893 je odstopil od službe profesorja živeč v Kalksburgu, kjer je pisateljaval. Prebrana smrt mu ni dovolila, da bi bil dokončal latinsko pisano dogmatiko. Poleg tega važnega dela je spisal še mnogo različnih člankov v bogoslovne liste. Pokojni je deloval večkrat tudi na Dunaju. Ob zadnji Veliki noči je vodil z velikim vspehom v kapeli papeževnega nuncijskega duhovne vaje za plemenitaše. Dne 30. maja pa je začel zelo bljuvati kri iz sebe. Ko so ga vprašali, če se ni nič vstrašil radi tega, je odgovoril vesel, kakor po navadi: „O ne! Jaz sem z Bogom že zdavnej napravil račun. On me lahko vzame, kadar hoče.“ 28. junija je imel nekaj posla na Dunaju. V Kalksburg nazaj grede se je prehladil bržkone in lotila se ga je mrzlica, katera je postajala vedno hujša. 14. t. m. je občeval še veselo z zdravnikom, kmalu pa je izgubil zavest in v petek ob treh popoldne je zaspal v Gospodu. V nedeljo ob treh popoldne je bil pogreb na pokopališču, kjer počiva poleg svojega prijatelja patra Klinkowströma.

Monakovo. Nedavno je izšla neka knjiga od Hermana Müller-ja („Les origines de la compagnie de Jésus“), v kateri se zopet pogreva in premleva vse, kar se je kedaj že pisalo proti jezuitom. V svoji prismojenosti hoče dokazovati „duhoviti“ omenjeni pisatelj, da je sveti Ignacij svoje delce za duhovne vaje naredil po vzoru sličnih verskih družeb, nahajajočih se mej španjskimi Mauri; ravno tako je tudi geslo „Ad maiorem Dei gloriam“ (v večjo slavo božjo) arabskega izvora! Morebiti bo nazadnje kakšen iznajdljivi pisateljček še odkril svetu, da sploh sv. Ignacij ni bil kristjan, ampak da je bil z vsemi svojimi tovariši pristaš izlama, kar ne bi bilo pač nič čudnega; vsaj že Cicero pravi, da je ni neumnosti na svetu, katere ne bi bil že trdil kakšen „učenjak.“

V Turinu se bo obhajal od 4. do 8. septembra marijanski narodni kongres. Sedaj se že pripravljajo nanj in so se tudi vršili že predpogovori, katerih se je udeležilo nad 200 odličnih gospej in gospodov. Zborovanju predseduje nadškof turinski.

V Toskani so bili za časa zadnjih nemirov zaprli tudi 3 posvetne duhovnike, ker so dajali ljudstvu podobice Leona XIII. Javni tožitelj je hotel te tri gospode po vsej sili spraviti pod ključ, češ, s takim početjem so oni hoteli ljudstvo nahujskati, da bi se otreslo kraljeve vlade. Florentinsko vojaško sodišče pa je sedaj vse tri oslobodilo. Tudi milanski prelat Skoton se nahaja že dalje časa v ječi in čaka obsodbe. Zaprli so ga namreč radi tega, ker je on sestavil besede, katere se nahajajo na podobicah. Temu se pa ne smemo nič čuditi, če pomislimo, da sedi med 11 ministri osem prostozidarjev.

Rim. Liberalno časopisje poroča dostikrat, da so papež zboleli. Tudi v zadnjem času so razširjali prav pridno tako laž med svetom. Resnica je, da se

počutijo papež prav dobro in vedno urejujejo in rešujejo cerkvene zadeve. Prostopidariji bi seveda najraje videli, da sploh ne bi bilo ne le Leona XIII., ampak tudi nobenega drugega papeža.

Na Francoskem je objavil imenitni akademik Kopé, kateri je bil več desetletij ločen od Cerkve in se vrnil pred nekaj meseci zopet v njeno naročje, sledeče: Iz dobre katoliške rodovine in strogo vzrejen v katoliški veri, je postal indiferenten polagoma v verskih stvareh. On ni sicer naravnost sovražil Cerkve, vendar se je pa umikal vsemu, kar bi ga dovedlo v kakšno dotiko z njo. Vsled hude bolezni je stal Kopé ob robu groba. Misel, da bo moral umreti, napolnila ga je, po lastni izjavi, s strahom in trepetom. Poklical je k sebi ne le zdravnika, marveč tudi duhovnika, kateri mu je vročil sveto pismo rekoč: „Molite in berite!“ Od tistega trenutka je zadobil bolnik zopet novo moč in blaženi mir srca. Kmalu se je spravil popolnoma s Cerkvijo, je sprejel sv. obhajilo in danes zamore on čakati smrti ne žalosten ampak vesel.

Na Angleškem prestopajo od dneva do dneva protestantje v katoliško cerkev. Tako je izjavil kardinal nadškof v Westminsteru v svojem govoru javno, da znaša število onih, ki se povračajo v katoliško cerkev, v njegovi škofiji, vsak mesec od 600—700. Umevno je torej, da store protestantje vse, kar zamorejo, da bi preprečili še nadaljne prestopne. V zadnjem času vabi protestantska „Church Association“ angleško prebivalstvo k vstanovitvi „protestanske zveze“, katera naj bi družila razne protestanske ločine za boj proti rimsko katoliški duhovščini.

V južni Afriki v Kollasini se nahaja sirotišnica za oslobojene otroke, kjer je sedaj 138 dečkov. Sedaj zidajo tam velikansko cerkev, napravili so že tudi razne nasade, vrtove, delavnice za rokodelce. V dveh vaseh, ki imajo kaj prijetno lego, živi okrog 100 družin, skoro vse obstoje iz članov, ki so bili nekdanj sužnji.

Ekvador. V tej državi se je godilo in se sedaj še godi katoličanom prav slabo. Sedanji predsednik Alfaro, ki je prostopidar, je dal redovnike moriti, časnikarje trpinčiti in je odstranil konečno tudi konordat.

Kakor poročajo francoski časniki, misli sedaj pa vstrajati na svojem mestu Alfaro s pomočjo Rima in je poklical legata sv. stolice v Ekvador. Legat bode imel dosti opravila tam, predno bo le nekoliko zboljšal žalostno stanje cerkveno: trije škofje žive v prognanstvu; dve mesti škofijski ste prazni, na stotine duhovnikov in redovnikov je razpršenih in uveljavljeni so taki zakoni, da bi morala izginiti katoliška Cerkev, če bi se oni uporabljali doslovno. Legat bode imel v vsakem oziru težavno stališče. Sploh pa se bo Alfaru postavila nasproti loža, če bo hotel povrniti le kaj pravic Cerkvi, in preje se bo pričela meščanska vojska, kakor da bi se to zgodilo. Veselo znamenje je pa to, da se povrača vernost mej moške in na več krajih so opravili velikonočno spoved in prejeli sv. obhajilo vsi moški.

Japan. (Ruski misijon). Duhovnik Nikolaj je poslal poročilo o svojem delovanju v Petrograd. Mej drugim pravi, da je sedanji čas za razširjevanje krščanstva v Japanu zelo neugoden. Res je, da ni

sedaj nobenih preganjanj in nihče tudi ne meni onih, ki sprejmo sv. vero, trpinčiti; a ker se mej izobraženci nahaja toliko slabih življev, je dobro, da bi se nekoliko počakalo z razširjevanjem sv. vere. Višji stanovi so popolnoma indiferentni nasproti krščanstvu in mislijo, da je ono potrebno le za nevedno ljudstvo.

Ruske misijonske šole so zatorej prav slabo obiskane. Semenišče šteje le 58 gojencev. Japonska „pravoverna“ cerkev je imela začetkom tega leta 23.856 kristjanov v 225 občinah. V teh deluje 34 duhovnikov pod vodstvom enega škofa. Samo škof in 4 drugi duhovniki so Rusi, drugi so Japonci. Vkljub vsem naporom so pridobili v letu 1897 le 992 oseb, ki so sprejele krščanstvo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali srpan (julij) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Katoličani v Ekvadorju.

b) Posebni nameni:

29.) **Sv. Marta.** Posli. Udanost v težave in britkosti polkica. Zapuščeni in pozabljeni.

30.) **Ss. Abdon in Senen.** Socijalna beda v Italiji. Po socijalnih demokratih zapeljani delavci. Dušno pastirstvo med vojaki.

31.) **Sv. Ignacij Lojolanski.** Družba Jezusova. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Vse doposlane pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli meseca julija in ki bodo v avgustu umrli.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveljčal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Sercem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveljuješ, in du posnemam presv. Serce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varh častilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jozefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zelo kočljiva zadeva, da bi se dobro iztekla.

Zahvala:

Najpristrénejša zahvala presvetemu srcu Jezusovemu, Materi Božji, sv. Jozefu, sv. Antonu in sv. Francisku za mnoge prejete milosti in vslišane prošnje v dušnih in telesnih potrebah. Ob enem pa prav goreče priporočam v molitev Logoslovca v velikih skušnjavah radi poklica. Obljubujem uslišanje naznaniti s popolnim imenom.

Primorsko.

M. J.

Listek za raznoterosti.

Prihodnji četrtek t. j. 4. avgusta, bo v uršulinski cerkvi navadna mesečna pobožnost bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Ob 4. je sv. maša; ob 5. pridiga, sveta maša z blagoslovoma in skupno sveto obhajilo.

Umrli je č. gosp. Jožef Navinšek, misijonar iz družbe sv. Vincencija Pavlj. v Gradcu dne 19. t. m. ob 1/2 5. uro popoldne, torej ravno na dan sv. Vincencija Pavlj. Pokojnik je bil 10 let v kongregaciji, 4 leta mašnik, šele v 28. letu svoje starosti. Bil je neumorno delaven in vnet za čast Božjo. Naj v miru počiva!

Duhovniške vesti. Na Codellijev kanonikat pri tukajšnji stolnici je prezentovan čast. gospod dr. Ivan Koren, kapelan v Dobu. — Premeščeni so naslednji čast. gg. kapelani: Anton Golf iz Cirknice v Predvor, Anton Hribar iz Smlednika v Polhov Gradec, Evgen Lampe iz Grada kot pristav v bogoslovno semenišče, Valentin Marčič iz Polhovega Gradca kot prvi kapelan v Semič, Ivan Medved iz Križevega pri Kostanjevici v Dobrniče, Viljem Mlejšnik iz Semiča v Knežak, Viljem Pavlus z Dol v Šmarje, Ivan Pelc iz Semiča v Loški Potok, Anton Plešič iz Št. Jurija pod Kumom v Smlednik, Ivan Sever iz Črnomlja v Čemšenik, Ivan Volk iz Dolenje Vasi v Velesovo, Francišek Žužek iz Preddvora v Dolenjo Vas. — Novo so nameščeni č. gg. semeniški duhovniki: Avgust Schauer, kot kapelan v Koprivniku na Kočevskem, Francišek Zupančič kot kapelan v Črnomlju, Francišek Koželj kot kapelan v Križevem pri Kostanjevici, in novomašniki: Engelbert Berlan kot kapelan v Št. Juriju pod Kumom, Francišek Čemažar, kot drugi kapelan v Selcih, Ivan Janež kot kapelan v Dolih, Adolf Knol kot drugi kapelan na Raki, Ivan Knific kot drugi kapelan v Cirknici, Andrej Lavrič kot drugi kapelan v Kamniku, Ivan Zore kot kapelan v Gradu.

Premembe v frančiškanski provinci sv. Križa. V Ljubljani gvardijan P. Placid Fabiani, vikarij in župnijski upravitelj P. Hugolin Sattner, kapelanom je imenovan P. Engelbert Pollak. Iz Klanjca pride na Trsat P. Gavdencij Gorše, iz Pazina v Nazaret P.

Fulgencij Trafela. V Gorici gvardijan P. Bazilij Dolinar, vikarij P. Kalist Medič. iz Klanjca pride P. Edward Ravstehar. V Novem Mestu gvardijan P. Otokar Aleš, vikarij P. Inocencij Koprivec učitelj P. Avguštin Čampa. V Samoboru vikarij P. Deodat Šuštaršič, na novo nastavljeni P. Salvator Zobec. V Klanjcu gvardijan P. Leon Žugelj, iz Karlovca pride kot vikarij P. Lambert Golovsky, iz Brežic P. Adalbert Flere, na novo nameščen P. Kapistran Ferlin. V Nazaretu vikarij P. Adolf Čadež, na novo nameščen P. Bernardin Mlakar. P. Kasian Zemljak pride za vikarija v Brežice. Iz Samobora v Karlovec za vikarija P. Kazimir Vajdič, iz Samobora P. Kalasancij Margreiter za vikarja v Jasko. V novem samostanu na Brezjah superior P. Jožef Bizavičar in P. Konrad Mesar.

V **goriški nadškofiji** so bili dne 10. t. m. v mašnike posvečeni č. gg.: E. Černigoj Fr. Franke, A. Grbec, V. Knavs, J. Košir, H. Peternel, V. Zabukovšek, V. Zega, M. Justulin, Al. Morzutt, I. Marangon, B. Tognon, P. Hijeronim Streminger, P. Hugolin Rak, Ivo Miličič, J. Čemažar, P. Zakrajšek in Š. Defar.

Družba sv. Mohorja ima letos 77.151 udov, toraj 5591 več kakor lansko leto. Lansko leto je sicer število udov padlo, toda letos se je zopet močno pomnožilo, za kar gre seveda hvala č. poverjenikom družbe. Liberalni Nemci se vsled tega močno jeze.

Nevarne podobice. Laška policija je začela zasledovati podobice, ki imajo na zadnji strani napis: „Za popolno neodvisnost papeževu je edini pripomoček prava resnčina svetna oblast. — Papež je ob sodil rop svetne oblasti kot nenaraven, krivičen in sakrilegičen in je izobčil vse tiste, ki so mu vzeli svetno oblast.“ Značilno je, da so take podobice že iz l. 1860. in 1861; takrat je bila zaradi njih tudi neka pravda a najvišje sodišče je odločilo, da so dovoljene. Sicer pa je vsakemu katoličanu znano, da sta rečena napisa popolnoma upravičena. Leon XIII. je opetovano izjavil, da je svetna oblast tesno združena z duhovno oblastjo. Kar se pa tiče napisa o izobčenju, izraža napis le juridično dejstvo, da so roparji cerkvenega imetja izobčeni.

Alban Stolec in sv. rožni venec. Znani pisatelj duhovnik Alban Stolec pravi o sv. rožnem vencu to-le: Sv. rožni venec ima to prednost, da ga more cela cerkev skupno moliti; in da se njihova molitev zjedini, kakor dve cvetki v vencu. In Bog ima posebno rad, če moli več ljudij tako skupaj, kakor bi bili vsi le jeden mož. — Rožni venec je tudi molitev, katere se more udeleževati ravno tako vsak človek, čeprav ne zna brati, kakor kak učen duhovnik.

V sv. rožnem vencu so izražene najbolj imenitne verske skrivnosti, katere napajajo dušo z zahvalo, ljubeznijo, s kesanjem, upanjem in veseljem. Vsaka resnica se desetkrat ponovi, da bi se ukoreninila tem globlje v dušo. Poleg tega častimo s sv. rožnim vencem tisto, ki je krona stvarstva, Bogu najljubša in med vsemi ustvarjenimi bitji najbolj čista. Zraven pa se tudi mi ponižujemo, ko se imenujemo revne grešnike in se spominjamo svoje smrtne ure. Čeprav je tisoč in tisoč molilcev pri sv. rožnem vencu raztresenih, vendar je še več takih, ki ga pobožno molijo in pri teh ima vsaka Češčena Marija svoj pomen in vpliv.